

RECENSION

Stephen Dorff och Ellie Fanning

Originaltitel Somewhere
Svensk titel Somewhere
Regi Sofia Coppola
Producent G. Mac Brown, Roman Coppola, Sofia Coppola, Jordan Stone m fl
Manus Sofia Coppola
Foto Harris Savides
Roller Stephen Dorff, Elle Fanning, Michelle Monaghan, Chris Pontius, Laura Ramsey, Robert Schwartzman, Eliza Coupe m fl.
USA 2009
Längd 1 tim 37 min
Censur barn tillåten
Distributör AB Svensk Filmindustri

Somewhere

Los Angeles är en väv av moderna berättelser där drömmen om bilen och framgången lever parallellt med myten om den sköna snubben. *Somewhere*, Sofia Coppolas nya film, rör sig i dessa berättelsers jordmåner och är en stillsam betraktelse kring den kaliforniska megastadens urbana miljöer av efterkrigstida drömmar och mardrömmar.

Huvudpersonen i *Somewhere*, den världsberömda skådisen Johnny Marco (Stephen Dorff), bor på det sägenomsusade Chateau Marmont, en skyddad verkstad bestående av kändisar och groupies, där Marco övervarar ett alkoholorsakat handledsbrott genom att ha strippor på rummet, köra asfort med sitt vrålåk på tomma rallybanor och ha fumligt sex med främlingar. Huvudkonflikten utspelar sig mellan Marcos kändispersona och den papparoll som han axlar när han för första gången kommer att ägna en längre period åt sin och sin ex-frus dotter (Elle Fanning).

Somewhere är Sofia Coppolas fjärde långfilm. I likhet med hennes tre tidigare handlar den om ensamheten på upphöjdhetens pödestal; huvudpersonerna i Coppolas *Lost in Translation* (2003) eller *Marie Antoinette* (2006) lever i likhet med Marco i oåtkomliga elfenbenstorn med ett övermänskligt tryck från omvärlden. Man kan invända att filmen är en fjärde variation på denna tematik, men för egen del upphör jag aldrig att roas av när Coppola placerar sitt älsklingstema i nya miljöer. Marco är en superkalifornisk blandning av the Dude ur bröderna Cohens *The Big Lebowski* (1998) och James Dean. Han är också den i särklass mest autistiske protagonisten ur regissörens filmografi – i alla fall såvida hans onåbarhet inte beror på att han förtränger sin vantrivsel i kulturen och sin leda vid att spela rollen av sig själv.

Coppolas fjärde fullängdare är en stillsam film. Dialogen är knapp och scenerna är långa, en bra men kanske förväntad metod för att

skildra en hetsig, kändisfixerad värld. Marco porträtteras i och för sig trovärdigt, men betar sig emellanåt störande förutsägbart. De mångbottnade scener som gjorde den på annat sätt liknande *Lost in Translation* till en av förra decenniets stora filmer är färre i *Somewhere*. I sitt bruk av symboler för USA påminner filmen annars mycket om Werner Herzogs *Stroszek* från 1977, där huvudpersonen förvirrad och främmande för världen går runt med cowboyhatt och hagelbössa i ett höstmurrigt indianreservat och åker varv efter varv i en tom skidlift som hakat upp sig. Den scenen slutar med huvudpersonens självmord. Coppolas mindre lortiga, mer stiliserade alienationsporträtt är en mer hoppfull och försonande ansamling av amerikanska drömmar.

Simon Junström